

Sygn. akt VI Ka 393/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Andrzej Żuk

SR del. do SO Beata Chojnacka Kucharska

Protokolant Urszula Kołodziej

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze R. R. za Prokuraturę Rejonową w Środzie Śląskiej
po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2017 roku

sprawy:

1. **K. K.**, c. P. i A. z d. K., ur. (...) w B.,

2. **P. K. (1)**, s. J. i M. z d. K., ur. (...) w B.

oskarżonych z art. 284 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim

z dnia 31 marca 2017 r. sygn. akt II K 215/16

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonej K. K. w ten sposób, że

uniewinnia oskarżoną od popełnienia przypisanego jej czynu,

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. K. (1) w ten sposób,

że :

- jako datę popełnienia przypisanego mu przestępstwa przyjmuje dzień 17 lutego 2014r. ,

- z opisu czynu eliminuje ustalenie, że oskarżony dokonał go działając wspólnie i w porozumieniu z K. K.,

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy wobec oskarżonego

P. K. (1),

IV. stwierdza, że koszty sądowe w sprawie w części dotyczącej K. K. ponosi

Skarb Państwa,

V. zasądza oskarżonego P. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe

za postępowanie odwoławcze w kwocie 80 złotych.

Sygn. akt VI Ka 393/17

UZASADNIENIE

K. K. i P. K. (1) zostali oskarżeni o to, że:

w okresie od 24 stycznia 2014 r. do 1 lipca 2014 r. działając wspólnie i w porozumieniu w miejscowości U. oraz w bliżej nie określonym miejscu prowadząc wspólnie firmę (...) z siedzibą U. nr (...) przywłaszczyli powierzone im pieniądze przez firmę (...) w S. w kwocie łącznej 10 190, 75 zł w ten sposób, że zawarli umowę jako firma spedycyjna z firmą (...) Ltd Oddział w Polsce z siedzibą w S. dotyczącą dostarczenia towaru do klientów firmy (...), E. K., J. S., A. B. i po jego dostarczeniu uzyskanych od klientów firmy pieniędzy nie rozliczyli na rzecz zlecającej usługę firmy pokrzywdzonej, czym działali na szkodę firmy (...) Ltd Oddział w Polsce z siedzibą w S.,

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim wyrokiem z dnia 31 marca 2017 r. w sprawie II K 215/16:

1. ustalił, iż oskarżeni K. K. i P. K. (1) w okresie od 17 lutego 2014 r. do 1 lipca 2014 r., działając wspólnie i w porozumieniu, w miejscowości U. oraz w bliżej nie określonym miejscu, przywłaszczyli powierzone im przez firmę (...) LTD oddział w Polsce z siedzibą w S. pieniądze w kwocie łącznej 9698,75 zł w ten sposób, że po dostarczeniu towaru klientom firmy - M. G., E. K., J. S., A. B. i pobraniu pieniędzy, uzyskanych od klientów firmy pieniądze nie przekazali zlecającej usługę firmie pokrzywdzonej, popełniając występki z art. 284 § 2 k.k., czym działali na szkodę firmy (...) Ltd Oddział w Polsce z siedzibą w S., i uznał, iż stopień winy i społecznej szkodliwości czynu nie jest znaczny na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne warunkowo umorzył na okresy próby wynoszący po 2 (dwa) lata,

2. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. zasądził od K. K. i P. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwotach po 320,50 zł i na podstawie art. 7 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył im opłaty w kwotach po 100 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony P. K. (1), zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu, że:

- Sąd Rejonowy błędnie z naruszeniem zasad oceny dowodów, w tym nieobiektywnie, wybiórczo, przeprowadził ocenę i analizę zebranych dowodów, Sąd dokonał analizy nie całego zebranego materiału dowodowego ocenianego we wzajemnym powiązaniu, lecz tylko poszczególnych dowodów i to jednostronnie z pominięciem szeregu okoliczności istotnych dla tej oceny, nadto dokonał niektórych ustaleń nie mających żadnego oparcia w przytaczanych przez Sąd dowodach. Sąd Rejonowy zupełnie niezasadnie oddalił też wnioski dowodowe o przesłuchanie świadków P. K. oraz J. K. mimo istotnego znaczenia tych dowodów dla rozstrzygnięcia. Zarzucił także, że Sąd Rejonowy dokonał błędnych ustaleń faktycznych przypisując mu sprawstwo i winę w popełnieniu czynu przypisanego (określonego) przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku.

Stawiając powyższy zarzut oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła także oskarżona K. K. zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu, że:

- Sąd Rejonowy z naruszeniem przepisów postępowania karnego oparł orzeczenie nie na podstawie całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie na podstawie całokształtu wynikających z tego materiału okoliczności przemawiających na niekorzyść, jak i na korzyść osoby oskarżonej, lecz na ocenie tylko części dowodów, w szczególności wyjaśnień oskarżonej i jej ojca P. K. (1) złożonych w postępowaniu przygotowawczym, ocenianych przy tym wyjątkowo wybiórczo, bez uwzględnienia wynikających z pozostałego

materiału dowodowego okoliczności wskazujących na to, iż nie popełniła zarzucanego jej czynu, a zatem przemawiających za wiarygodnością wyjaśnień oskarżonych złożonych przed Sądem;

- Sąd Rejonowy dokonał dowolnej a nie swobodnej oceny zebranych dowodów, dokonał tej oceny nawet w sposób nie znajdujący oparcia w treści tych dowodów, z zaniechaniem rozważenia tych wszystkich dowodów (m.in. z dokumentów), których wymowa prowadziła do ustaleń, wniosków odmiennych niż poczynione przez Sąd Rejonowy;
- Sąd Rejonowy nie podjął żadnych czynności, aby zweryfikować wyjaśnienia oskarżonych złożone na rozprawie, niezasadnie także oddalając przy tym wnioski dowodowe o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków P. K. (3) i J. K. (2) na wskazane we wnioskach okoliczności, mimo że dowody te miały istotne znaczenie dla oceny wiarygodności innych dowodów, zwłaszcza wyjaśnień P. K. (1);
- Sąd Rejonowy dokonał określonej oceny zebranych dowodów oraz dokonał niekorzystnych dla oskarżonej ustaleń faktycznych, iż jest sprawczynią zarzucanego jej czynu, mimo, iż nie wyjaśnił – i tak naprawdę nawet nie ustalił – szeregu okoliczności faktycznych dotyczących czasu i okoliczności zawarcia przez oskarżoną (rzekomo) z ojcem P. K. (1) porozumienia dotyczącego wspólnego i w porozumieniu przywłaszczenia pieniędzy (otrzymanych przez ojca od klientów firmy (...)), treści tego porozumienia, okoliczności co się stało z otrzymanymi przez ojca pieniędzmi; zarzuciła, że Sąd Rejonowy nie rozważył, nie ustalił, nie wyjaśnił tych okoliczności w ogóle w uzasadnieniu wyroku uniemożliwiając w ten sposób zrozumienie podstaw wydanego wobec oskarżonej orzeczenia, nadto zarzuciła, iż Sąd Rejonowy nie wyjaśnił w uzasadnieniu wyroku także podstawy prawnej wydanego wobec niej rozstrzygnięcia, nie wskazał przesłanek prawnych koniecznych do przypisania jej popełnienia przestępstwa przywłaszczenia wspólnie i w porozumieniu z ojcem P. K. (1);
- dokonana przez Sąd Rejonowy ocena mocy dowodowej wiarygodności określonych dowodów, w szczególności wyjaśnień oskarżonych jest całkowicie błędna, ocena zaś innych dowodów m.in. zeznań A. H., czy też zgromadzonych dokumentów jest rażąco niezgodna z całościową wymową tych dowodów;
- w konsekwencji popełnionych błędów i uchybień Sąd Rejonowy dokonał błędnych ustaleń faktycznych przyjmując, że oskarżona dopuściła się – działając wspólnie i w porozumieniu z ojcem – przywłaszczenia powierzonych przez firmę (...) pieniędzy, ustaleń skutkujących wydaniem błędnego, niesprawiedliwego wyroku;

nadto

- Sąd Rejonowy przypisując oskarżonej sprawstwo czynu w kształcie opisanym w pkt 1 wyroku Sądu niewłaściwie także przeprowadził ocenę prawną przypisanego jej czynu.

Stawiając powyższe zarzuty oskarżona K. K. wniosła o zmianę tego wyroku i uniewinnienie od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonej K. K. była zasadna - skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku i uniewinnieniem oskarżonej od popełnienia przypisanego jej czynu. Apelacja oskarżonego P. K. (1) była zasadna jedynie w zakresie wadliwego ustalenia daty popełnienia czynu w pozostałym zakresie nie zasłużyła na uwzględnienie.

Do znamion przestępstwa przywłaszczenia nie należy zabór rzeczy ruchomej, lecz włączenie do majątku sprawcy legalnie posiadanej cudzej rzeczy. Przypisanie sprawcy popełnienia czynu stypizowanego w art. 284 k.k. możliwe jest tylko wówczas, gdy można wywieść, że sprawca ma zamiar postępowania z rzeczą jak właściciel, a więc że zaprzecza swoim zachowaniem prawu osoby uprawnionej do rzeczy, na przykład negując obowiązek jej zwrotu, przytaczając nieprawdziwe oświadczenie o wyzbyciu się rzeczy przez osobę uprawnioną lub dokonuje zmian wyglądu rzeczy uniemożliwiających jej rozpoznanie lub identyfikację (por. B. Michalski (w:) Kodeks karny. Część szczególna, t. II, Komentarz, s. 914; wyrok SN z 15 listopada 2002 r., IV KKN 380/99). Przywłaszczenie wymaga zatem działania

w zamiarze bezpośrednim kierunkowym postąpienia z cudzą rzeczą tak jakby się było jej właścicielem (animus rem sibi habendi). Sprawca przywłaszczenia musi więc zmierzać do zatrzymania cudzej rzeczy lub innego mienia (prawa majątkowego) dla siebie lub innej osoby bez żadnego do tego tytułu (por. wyr. SN z 6 I 1978 r., V KR 137/77). Możliwe jest przy tym ustalenie zamiaru sprawcy na podstawie samych tylko przedmiotowych okoliczności związanych z konkretnym zdarzeniem, w oparciu o sposób działania sprawcy. Warunkiem przyjęcia, że sprawca działał z zamiarem bezpośrednim, charakterystycznym dla przestępstwa przywłaszczenia, jest wykazanie, że zachowanie sprawcy jednoznacznie wskazuje, bez żadnych w tym zakresie wątpliwości, na cel, do jakiego zmierzał. Jednoznaczność ta nie może oznaczać nic innego jak nieodzowność określonego skutku, w tym przypadku zatrzymania cudzej rzeczy ruchomej dla siebie lub dla innej osoby (por. wyrok SN z 12 maja 1976 r., V KR 20/76).

Przenosząc powyższe rozważania teoretyczne na grunt niniejszej sprawy nie sposób, przyjęc zamiaru przywłaszczenia mienia u oskarżonej. W każdym razie Sąd I instancji nie wykazał w jaki sposób dokonane miało zostać przywłaszczenie rzekomo powierzonych jej pieniędzy – czy pieniądze te zostały przekazane przez oskarżonego P. K. (1) firmie oskarżonej (...) (...), czy też oskarżonej osobiście. W ocenie Sądu Okręgowego żadne dowody nie pozwalają na takie ustalenia.

Słusznie apelująca zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi, że Sąd Rejonowy dokonał błędnych ustaleń faktycznych, polegających na uznaniu, że działała ona wspólnie i w porozumieniu z ojcem P. K. (1), zamierzając przywłaszczyć pobrane przez niego pieniądze od klientów firmy (...). Jednocześnie trafnie podnosi, że brak jest jakichkolwiek dowodów na istnienie pomiędzy nią a ojcem P. K. (1) porozumienia odnośnie przypisanego jej czynu, a w szczególności, kiedy zostało ono zawarte i na czym polegało.

Głównymi dowodami osobowymi, na których oparte zostały zarzuty aktu oskarżenia w stosunku do oskarżonych K. K. i P. K. (1) – są zeznania świadków A. H. (2), J. S., E. K., A. B., M. G..

Świadek J. S. zeznał, iż odebrał zamówiony przez siebie towar, za który przekazał pieniądze kierowcy firmy (...), co znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka E. K. i A. B.. Podobnie świadek M. G. zeznał, że pokwitował odbiór zamówionego towaru, zaś z informacji, jaką uzyskał telefonicznie od pracownika (...) wynikało, że pieniądze miały być dostarczone firmie za pośrednictwem kierowcy, gdyż taka była uzgodniona forma zapłaty. Z zeznań świadka A. H. (2), dyrektora firmy (...) złożonych na etapie postępowania sądowego, jak również treści wiadomości elektronicznych nadesłanych do firmy (...) wynika, iż na konto firmy nie wpłynęła kwota z tytułu realizowanych przez kierowcę firmy (...) pobrań. Bezsporne jest, że owym kierowcą był P. K. (1). Nie budzi wątpliwości, że A. H. (2) wyznaczył oskarżonym ostateczny termin dokonania przelewu należności na 17 lutego 2014 r., zaś na mocy ugody z dnia 17 listopada 2015 r. pomiędzy przedstawicielami (...) Ltd z/s w S. a K. K. i P. K. (1) oskarżeni zobowiązali się solidarnie zapłacić dług wraz z odsetkami, zrzekając się wszelkich roszczeń wobec siebie.

Z zeznań wymienionych wyżej świadków, jak również dokumentów w postaci faktur VAT, wiadomości elektronicznych, wezwania do zapłaty, które Sąd Rejonowy słusznie uznał za wiarygodne, nie wynika jednak, aby istniała jakakolwiek „nić porozumienia” pomiędzy oskarżoną K. K. a oskarżonym P. K. (1), w szczególności co do wspólnego pobrania pieniędzy, a następnie nie wpłacenia ich do pokrzywdzonej firmy (...). Wymowa zgromadzonych dowodów wyraźnie przeczy temu, aby to oskarżona wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym przywłaszczyła należące do firmy (...) pieniądze. To oskarżony P. K. (1) otrzymywał od kontrahentów firmy (...) pieniądze jako zapłatę za dostarczony towar, a nadto miał przyjmować, a następnie realizować zlecenie transportowe. Z wiadomości elektronicznych niewątpliwie wynika, że oskarżona wskazywała ojca jako osobę, z którą należy kontaktować się w sprawie zwrotu pobranych pieniędzy (k. 27v-28). Sąd Rejonowy nie poczynił w tym zakresie żadnych ustaleń i nie wykazał zamiaru przywłaszczenia pieniędzy oskarżonej K. K. i w ocenie Sądu Okręgowego brak jest dowodów potwierdzających powyższe. Sąd I instancji stwierdził jedynie, że porozumienie oskarżonej z ojcem miało na celu przesunięcie terminu zwrotu pieniędzy pokrzywdzonej firmie, ale nie odniósł się ani jednym słowem do powodów takiego zachowania po stronie oskarżonej. Fakt zawarcia ugody przez oskarżonych z pokrzywdzonym i spłata zobowiązania nie przesądza jeszcze o udziale oskarżonej w popełnieniu przestępstwa przywłaszczenia. Rozważania Sądu Rejonowego w tym zakresie są nieprzekonywujące. Nie można stracić z pola widzenia, że na mocy postanowienia

prokuratora z dnia 29 grudnia 2014 r. postępowanie wobec oskarżonych zostało umorzone wobec braku dostatecznych dowodów przestępstwa. Stanowisko prokuratora zmieniło się na skutek zaskarżenia postanowienia przez firmę (...) i postanowieniem z dnia 03 lipca 2015 r. postępowanie zostało wznowione, pomimo że zmianie nie uległ materiał dowodowy. Do czasu zainicjowania postępowania przed Sądem II instancji nie zostało udowodnione, czy P. K. (1) przekazał pieniądze należące do firmy (...) swojej córce K. K. jako pracodawcy, czy pobrał pieniądze dla siebie, z których następnie się nie rozliczył. Nie można kategorycznie wykluczyć, iż zawarcie ugody i uznanie zobowiązania przez oskarżoną było – zgodnie z jej wyjaśnieniami – podyktowane wyłącznie chęcią polubownego zakończenia sprawy, a nie przyznaniem się do winy. Nie bez racji są także twierdzenia apelującej, iż z wyjaśnień złożonych przez oskarżoną w postępowaniu przygotowawczym przed Prokuratorem w dniu 10 listopada 2015 r. nie wynikają ani okoliczności czynu, ani też sposób jego popełnienia.

Należy przy tym zauważyć, że Sąd Rejonowy w swoich rozważaniach w tym zakresie odniósł się generalnie do obu oskarżonych uznając, iż „przypisanego czynu oskarżeni dopuścili się umyślnie w zamiarze bezpośrednim” po czym w następnym zdaniu stwierdził, że „Oskarżeni byli świadomi, iż pobraną gotówkę należy zwrócić, ponieważ nie stanowi ich własności” (k. 393v, s. 6 pisemnego uzasadnienia). W ocenie Sądu Odwoławczego przytoczone wyżej rozważania Sądu Rejonowego odnoszące się do sprawstwa i winy oskarżonej K. K. – nie mają żadnego oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. O ile słusznie Sąd Rejonowy stwierdził, że oskarżeni byli świadomi co do potrzeby zwrotu pobranej gotówki - co w okolicznościach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, o tyle stwierdzenie, iż oboje działali umyślnie w zamiarze bezpośrednim jawi się jako dowolne.

Istotne w tym zakresie pozostają te wszystkie okoliczności, które wymieniono wyżej, a które stanowią podstawę dla określenia właściwego zamiaru sprawcy.

Reasumując stwierdzić należy, że brak spełnienia znamienia w postaci umyślności oraz porozumienia z P. K. (1) w celu powiększenia swojego majątku kosztem majątku pokrzywdzonej firmy, wykluczają możliwość przypisania oskarżonej odpowiedzialności za występki z art. 284 § 2 k.k. O ile nie można wykazać przestępnego zamiaru, o tyle zachowanie oskarżonej - nawet jeśli nie można mu przypisać waloru poprawności – można rozpatrywać wyłącznie w kategoriach odpowiedzialności cywilnoprawnej. Samo niewłaściwe realizowanie umowy cywilnoprawnej – co jeszcze raz należy podkreślić - nie jest jeszcze i nie powinno być przedmiotem zainteresowania prawa karnego. Jeżeli nie ustalono, aby oskarżona podjęła, cokolwiek co w świetle ogólnie przyjętych kryteriów wskazuje na zamiar przywłaszczenia mienia to nie sposób w okolicznościach niniejszej sprawy przypisać jej sprawstwo i winę w zakresie tego czynu.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznając zarzuty apelacji oskarżonej zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił oskarżoną od przypisanego jej przestępstwa.

Nie zasługiwała natomiast na uwzględnienie apelacja wniesiona przez oskarżonego P. K. (1). Wbrew twierdzeniu apelującego, Sąd Rejonowy nie popełnił błędu ustalając sprawstwo i winę tego oskarżonego w zakresie przypisanego mu przestępstwa przywłaszczenia określonego w art. 284 § 2 k.k. Brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności dowodów w postaci szczegółowych i konsekwentnych zeznań świadków A. H. (2), J. S., E. K., A. B., M. G., które znajdują potwierdzenie w dowodach o charakterze obiektywnym – tj. listach przewozowych, fakturach VAT, wydrukach wiadomości elektronicznych, wezwaniach do zapłaty, notach, ugodzie z dnia 17 listopada 2015 r. oraz dowodzie wpłaty, z których jasno wynika, że to oskarżony pobierał pieniądze za dostarczony kontrahentom firmy (...) towar. Nie budzi nadto wątpliwości, że świadek A. H. (2) kontaktował się z oskarżonym, który odwlekał termin zapłaty, na co wskazuje choćby przypomnienie o wpłaceniu środków na konto bankowe spółki. Oskarżony w kontekście braku dokonania przelewu bankowego w dniu 30 stycznia 2014 r. odpisał w wiadomości e-mail, iż „już wychodzi...” (k. 28). W swoich wyjaśnieniach oskarżony przyznał się, iż zwodził świadka A. H. (2) odwołując termin płatności i w konsekwencji nie zamierzał zwrócić pobranej gotówki. Sąd Okręgowy podziela ustalenia Sądu Rejonowego, że niewiarygodne są wyjaśnienia, w których oskarżony podnosi, że pieniądze pobrane od kontrahentów zostały mu skradzione przez prostytutkę. Sąd I instancji w sposób logiczny wykazał, dlaczego wyjaśnieniom oskarżonego, w których nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu nie można przydać wiodącej roli. Zasadnie również oddalił wnioski dowodowe obrońcy oskarżonych o przesłuchanie w charakterze

świadków P. K. (3) i J. K. (2), które miały udowodnić podnoszoną przez oskarżonego okoliczność. Z całą pewnością nie byli to świadkowie naoczni tego zdarzenia, natomiast ich zeznania mogłyby sprowadzać się tylko i wyłącznie do relacji przekazanej im przez oskarżonego. Prawidłowo Sąd Rejonowy określił wartość przedmiotu przywłaszczenia na kwotę 9.698, 75 zł (10.190,75 zł pomniejszone o 492 zł tytułem kwoty należnej za wykonaną przez oskarżonych usługę), co znajduje potwierdzenie zarówno w relacji świadków, w szczególności A. H. (2), jak również w dokumentach w postaci wystawionych faktur.

Rację ma natomiast skarżący, że Sąd Rejonowy błędnie przyjął okres, w jakim oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwo. Z całą pewnością nie mogło być to działanie rozciągnięte w czasie tj. od dnia 17 lutego 2014 r. do dnia 1 lipca 2014 r., co sugerowałyby również na przyjęcie przez Sąd I instancji zupełnie innej konstrukcji czynu. Błędne jest zatem przyjęcie przez Sąd Rejonowy daty 17 lutego 2014 r. jako „rozpoczęcia” popełnienia czynu. Podnieść należy, że przywłaszczenie zostaje dokonane w momencie uzewnętrznienia przez sprawcę woli rozporządzenia cudzą rzeczą jak własną. Termin zwrotu pobranych pieniędzy nie został przez strony postępowania ściśle określony, co przyznał z resztą dyrektor pokrzywdzonej spółki (...) w postępowaniu przed sądem (k. 369v). Z uwagi więc na uprzedni brak jednoznacznego uzgodnienia pomiędzy stronami precyzyjnej daty zwrotu pobranych przez oskarżonego pieniędzy za datę popełnienia czynu należało uznać ostateczne wyraźne określenie przez dyrektora spółki (...) terminu zwrotu gotówki, co nastąpiło w dniu 17 lutego 2014 r. Dlatego też Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że jako datę przypisanego oskarżonemu przestępstwa przyjął 17 lutego 2014 r.

Skoro Sąd Okręgowy uniewinnił oskarżoną K. K. to jednocześnie zobowiązany był zaskarżony wyrok zmienić i wyeliminować z opisu czynu przypisanego oskarżonemu P. K. (1) ustalenie, że czynu tego dokonał wspólnie i w porozumieniu z K. K..

W ocenie Sądu Okręgowego za słuszne należało uznać zastosowanie wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania przy ustaleniu okresu próby na dwa lata, tym bardziej, że szkoda powstała na rzecz pokrzywdzonej spółki została naprawiona w całości. Pozytywna prognoza kryminologiczna w stosunku do oskarżonego P. K. (1) daje podstawy do sformułowania tezy, że zachowanie objęte niniejszym postępowaniem pozostanie incydentalnym w jego życiu, a dana mu szansa i odstąpienie od wyroku skazującego będzie dostateczną przestrożą, by nie tylko nie powrócił do przestępstwa, ale przede wszystkim dokonał należytej refleksji co do swojego postępowania. Ustalony przez Sąd Rejonowy okres próby pozwoli na zweryfikowanie przyjętej w stosunku do osoby oskarżonego prognozy.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy wobec oskarżonego P. K. (1).

Jednocześnie na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego P. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w wysokości 80 złotych. Na koszty te składały się opłata w kwocie 60 zł wymierzona na podstawie art. 7 w zw. z art. 12 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych oraz ryczałt 20 zł za doręczenie wezwań (i innych pism) w postępowaniu odwoławczym. Jednocześnie na podstawie art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 634 kpk Sąd Okręgowy stwierdził, że koszty sądowe w sprawie w części dotyczącej K. K. ponosi Skarb Państwa.